

Chương 5

Sau lưng thạch lâm là một đỉnh núi cao chót vót đâm thẳng lên trời, phủ một màu xanh mướt, ba mặt khác của nó đều được phủ xanh bằng những rừng trúc, giữa những cánh rừng đó được phân cách bằng một dải đất cằn cỗi hình vòng cung vô cùng rộng lớn, khác biệt nhau hoàn toàn.

Mi Lâm quỳ người xuống, chăm chú quan sát mặt đất hồi lâu, sau đó cầm một mẫu đất nhìn như mẫu than cháy lên đưa ra trước mặt Mộ Dung Cảnh Hòa.

“Người nhìn xem, đây là do đã từng bị đốt cháy... nhưng vì sao cỏ lại không mọc được?” Nàng nghi hoặc, trải qua nhiều năm, trên những phần bị lửa thiêu rụi đáng nhẽ cỏ phải mọc rất um tùm mới đúng. Nghĩ đến đây, nàng bỗng nhiên như vừa cầm phải vật gì đó rất đáng sợ, vội vã ném chỗ đất đó đi, rồi chùi tay lên quần áo. Khẽ liếc mắt, quả nhiên nhìn thấy trong đôi mắt Mộ Dung Cảnh Hòa đang che giấu một tia cười nhạo.

Bữa môi, nàng vút phịch hất ta lên một đám đất phủ đầy lá trúc khô chẳng hề khách sáo, lúc quay người nghe thấy tiếng rên đau được đè nén xuống, khoe miệng nàng bất giác hơi nhếch lên, sau đó xé một đoạn dây từ quần áo trên người, dùng răng quấn chặt quanh bắp cánh tay khi này cầm nắm đất, rồi tiến nhanh về phía một con suối gần đó.

Con suối chảy ra từ trên núi, không đi qua Hỏa Thiêu Tràng, nước suối trong vắt, hai bên bờ cây cối mọc um tùm, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy vết chân của những loài động vật nhỏ.

Dùng một tay nhúng xuống nước rửa, dùng lá cỏ kỳ cọ, rồi nhấc lên, phát hiện cả bàn tay đã đen như mực, giống hệt những tảng đá kia. Mi Lâm thở dài, rút con dao ra, rạch một vết thương hình chữ thập trong lòng bàn tay, rồi giơ về phía dòng suối, nhìn những giọt máu đen nhỏ vào nước, lập tức có vài con cá bụng trắng nổi ngợc lên.

“Đúng là không có lương tâm.” Nàng lẩm bẩm, nhưng trong thần sắc lại không có ý tức giận. Nàng hiểu quá rõ tên nam nhân kia có thể vô tình đến mức nào, nếu cho hắn có được cơ hội để trở mặt, bản thân nàng nhất định sẽ chết không có chỗ dung thân. Huống hồ, nàng cứu hắn ta cũng chỉ là bắt buộc không còn cách nào khác, vì vậy hiển nhiên sẽ không nghĩ rằng hắn ta cần phải mang ơn mình.

Những giọt máu đen chảy ra từ miệng vết thương, lúc đầu nhỏ từng giọt từng giọt một, sau đó dần chảy nhiều hơn, lòng bàn tay tê rần cũng dần hồi phục lại cảm giác, đầu tiên là ran rát, sau đó trở nên đau nhói. Máu cuối cùng cũng biến thành màu đỏ tươi.

Lại đợi thêm một lúc nữa, Mi Lâm mới cởi đoạn vải quần trên cánh tay ra, nhìn máu trong lòng bàn tay chảy đầm đìa cũng không hoảng sợ, lấy ra một loại thảo dược cầm máu từ trong túi áo, nhai vài lần rồi nhỏ lên trên, dùng mảnh vải quần vải lớp, sau đó mới đứng dậy.

Một cơn chóng mặt ủa đến làm cho người nàng lão đảo, bắt buộc lại phải quỳ xuống lần nữa, cúi thấp người uống vài ngụm nước trong vắt, sau đó mới cảm thấy dần đỡ hơn một chút.

Thực ra nàng không sợ bị trúng độc, bởi khi bước vào nơi u ám trước đây, trong người nàng đã phải chứa những loại độc kỳ lạ mãn tính phát tác theo định kỳ, nên ít nhiều cũng có sức đề kháng với những loại độc khác. Nhưng máu trong người thì có hạn, bị mất máu nhiều lần khiến nàng đến giờ gần như không chống đỡ nổi.

Nhúng con dao vào trong nước rửa sạch, sau đó chặt một ống trúc, múc đầy nước rồi trở lại ven rừng. Mộ Dung Cảnh Hòa đang nằm bò trên mặt đất, mặt quay đi, dán chặt vào lớp lá khô dày, rõ ràng là lúc đầu ngã phịch xuống theo hướng chính diện, sau đó không cử động thêm lần nào nữa. Trong đôi mắt đang mở kia không có sự tức giận hay oán trách, chỉ có một vùng sâu thẳm khiến người khác khó đoán biết. Nhìn thấy nàng trở về, bỗng nhiên nhướn môi lên mỉm cười, ngữ khí dịu dàng một cách khác thường, nói: “Nếu như ngươi thông minh, tốt nhất nên giết bản vương ngay bây giờ. Nếu không nổi nhục ngày hôm nay, về sau ngươi sẽ phải trả giá gấp bội.”

Tuy trong lòng đã đoán biết trước, nhưng khi nghe thấy hần dùng ngữ khí này để nói ra, trong lòng Mi Lâm vẫn bất giác cảm thấy rùng mình.

“Ta làm gì không cần Vương gia phải bận tâm.” Nàng thần sắc bất động, quỳ xuống xoay người hần lại, từ từ đỡ dậy, rồi cho hần uống số nước mang về.

Mộ Dung Cảnh Hòa chậm rãi uống từng ngụm nước, ngược mắt lên, như muốn nhìn ra từ khuôn mặt thản nhiên của Mi Lâm một điều gì đó.

Khuôn mặt trắng trẻo lạnh lùng, những sợi tóc bị nước làm ướt nhẹ nhàng dính trên gò má, khiến cho người ta rất muốn đưa tay lên vén ra phía sau tai. Đôi lông mày nhỏ và sắc, đôi mắt yên lặng, đây là một người có nhìn thế nào vẫn chỉ thấy là một cô gái quen ngoan ngoan phục tùng, không có chủ kiến, chẳng thể ngờ rằng tâm cơ lại sâu xanh vậy, hành động cũng dứt khoát mạnh mẽ đến bất ngờ.

Lần đầu tiên Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn kỹ dung mạo Mi Lâm, khi nàng cúi mắt xuống, cuối cùng hần hiểu ra tại sao bản thân mình lại nhìn lầm. Những ký ức giữa hai người chỉ vồn vện là cái nốt ruồi màu đỏ nhạt nơi khóe mi nàng cùng với mấy ngày ở cạnh nhau vừa rồi, trước đây rõ ràng còn ngủ trên cùng

một chiếc giường, nhưng hấn chẳng nhớ được điều gì cả. Cứ cho là hấn thực sự không hề quan tâm đến cô gái này một chút nào, cũng không đến mức quên nhanh như vậy, từ đó có thể thấy được nàng ấy đã cố ý làm mờ nhạt đi sự tồn tại của bản thân mình.

Cảm nhận ánh mắt như đang tìm tòi điều gì đó của hấn, Mi Lâm ngược mắt lên, nhìn thẳng chẳng hề trốn tránh, vì thế sự lạnh lùng trong đôi mắt ấy càng len lỏi sâu hơn vào trái tim hấn, khiến đồng tử mắt hấn bất giác thu nhỏ lại.

Khóe môi Mi Lâm mím chặt, sau đó bật cười, nhưng nụ cười ấy không hề làm mất đi vẻ lạnh lùng trong đôi mắt. Và như vậy, Mộ Dung Cảnh Hòa không thể không thừa nhận rằng, nàng kỳ thực rất xinh đẹp. Tuy rằng vẻ đẹp này không thể nào so sánh được với vẻ đẹp của Mục Dã Lạc Mai.

“Nếu trong đất có độc, e rằng những tảng đá kia cũng thế, người có chắc chúng ta vẫn vào đó không?” nàng xác nhận lại một lần nữa.

“Nàng sợ rồi?” Mộ Dung Cảnh Hòa nhướn mày, muốn tiếp tục khiêu khích, bỗng nhiên thần sắc thay đổi, khuôn mặt xanh xao lúc đầu bỗng nhiên biến thành màu đỏ.

Mi Lâm phát hiện nếu không phải những lúc cần hợp tác, hai người rất khó nói chuyện với nhau một cách hòa bình, khi đang suy nghĩ xem nên đấu lại hay chẳng thèm để ý, bỗng nhiên nghe thấy một âm thanh rất rõ ràng từ bụng phát ra, “Hấn đói rồi?” Suốt đường đi gần như không lúc nào ngơi miệng, nàng còn đang tức bụng đến khó chịu, sao hấn có thể đói nhanh như vậy?

Mộ Dung Cảnh Hòa nắm chặt tay, cơ thể không thể cử động nổi bỗng nhiên lay động rất khẽ, gần như co lại một chút, hấn quay mặt đi, lời nói gần như được phát ra sau hàm răng rín rít, “Ta muốn đại tiện.” Thì ra do ăn những thứ kỳ lạ suốt dọc đường, cái bụng cao quý của hấn ta đã không chịu nổi, bắt đầu nhào lộn làm xiếc.

Mấy ngày qua để tránh việc khó xử, hấn đã cố gắng ăn uống ít nhất có thể, cũng chưa từng đại tiện lần nào, còn tiểu tiện thì Mi Lâm giúp hấn ta đặt tay về phía trước, sau đó quay mặt đi cho hấn tự giải quyết. Lần này muốn đại tiện, hấn không biết phải làm thế nào mới được.

Không chỉ có hấn, chính Mi Lâm cũng nhất thời chân tay luống cuống.

“Nhanh lên!” Nhìn nàng vẫn ngẩn ra, Mộ Dung Cảnh Hòa từ xấu hổ chuyển thành bực bội, vội vã giục.

“Ồ ờ.” Mi Lâm dậm hoảng, giơ tay bắt đầu cởi quần giúp hấn ta. Nhưng càng cố gắng càng hoảng, do không cẩn thận đã kéo chiếc dây lưng thành nút thắt chết.

“Cắt ra cắt ra.” Mộ Dung Cảnh Hòa đã chẳng còn tâm trí để mắng mỏ, bèn giục giã.

“Người cô chịu thêm một lúc, sắp xong rồi. Mi Lâm cố gắng tháo lỏng chiếc nút thắt, đầu nữ cắt đứt chiếc dây lưng ấy, ai ngờ do khoảng thời gian kéo dài, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng “phụt”, một mùi thối ghê gớm bắt đầu bốc lên trong không khí.

Nàng ngó người, còn Mộ Dung Cảnh Hòa ngượng chín mặt quay đi chỗ khác.

Bên bờ suối của khu rừng trúc có một khoảng đất trống, một đám lửa đang bập bùng cháy trên đó, một đoạn than trúc bắc ngang phơi những bộ quần áo đã giặt sạch sẽ.

Mộ Dung Cảnh Hòa tựa vào một tảng đá lớn dưới dòng nước, ngoại trừ đầu, cả người đều ngâm trong nước suối lạnh buốt. Mi Lâm cũng dầm nước nửa người, đứng bên cạnh giúp hắn rửa sạch những thứ bẩn thỉu trên người. Cả hai không ai nói gì, một người là vì khó xử, một người lại do hơi có cảm giác tội lỗi.

Mi Lâm biết rằng nếu không phải mình nhét bùa thảo dược cho hắn, rồi lại từ chối cắt dây lưng, có thể sẽ không xảy ra sự việc ngượng ngùng thế này. Đối với một nam nhân, đặc biệt là một Vương gia có địa vị tôn quý, đây không chỉ là việc mất thể diện, mà còn là một vết thương nặng nề đánh vào lòng tự tôn. Chỉ có điều những chuyện như thế này sớm muộn gì cũng xảy ra với một người toàn thân bất động như hắn, về sau việc đại tiểu tiện chẳng phải đều nhờ đến mình sao. Nàng nghĩ vậy, và thế là chút lương thiện hiếm hoi trong lòng kia đã ngay lập tức biến mất không để lại dấu vết.

Dùng một phiến lá lớn mềm mại lau sạch phần lưng và tứ chi, sau đó tay nàng chẳng hề tỏ ra lảng tránh tiến đến phần giữa hai chân giúp hắn ta rửa sạch nơi riêng tư nhất trên cơ thể, cảm giác như cơ thể bên dưới kia đang run lên một cách không thể kìm chế, sau đó dần hồi phục lại như lúc đầu, nhưng sự căng cứng phát ra từ đó rất lâu sau vẫn không hề giảm đi. Mi Lâm lập tức tăng nhanh tốc độ, sau khi rửa sạch sẽ, liền lật người hắn ta trở lại.

Ánh sáng hắt lại từ đồng lửa cách đó không xa đã chuyển thành những đốm vàng yếu ớt, nhưng cũng đủ để thấy Mộ Dung Cảnh Hòa đang nhắm mắt, đôi

môi mím chặt đến mức hằn lên những tia máu mờ mờ. Từ đó có thể thấy hấn ta đang kìm nén cảm giác xấu hổ đến mức nào.

Mi Lâm khẽ thở dài một tiếng trong lòng, biết rằng bản thân nếu như muốn bảo toàn tính mạng, e rằng chỉ còn nước mong muốn hấn ta sẽ mãi tàn phế thế này.

Người đàn ông không hề mở mắt ra, hiển nhiên không biết được những gì nàng đang nghĩ trong lòng, mà nếu quả thật có biết cũng chẳng thèm để ý.

Mấy ngày nay lúc nào cũng phải trốn chạy, hiểm hoi lắm mới có cơ hội tắm rửa, cuối cùng Mi Lâm tiện thể gọi luôn đầu cho Mộ Dung Cảnh Hòa, sau đó kéo hấn đến một đám cỏ khô mềm, sạch sẽ bên bờ, lúc này mới đi lấy mấy bộ quần áo đang phơi.

Làn gió đêm thu mang hơi ẩm xuyên qua bộ quần áo lụa vào người, lạnh đến thấu xương. Nàng không còn nội lực để tránh rét, hai cánh môi bất giác lập cập vào nhau, vì thế tiến về phía đống lửa với tốc độ gần như chạy, cầm chiếc áo mới khô được một nửa trở về bờ suối, cứ thế dùng tay lau sạch những mảng nước lạnh trên người hấn, rồi giúp mặc quần áo vào.

Vắt vả đưa hấn về bên đống lửa, rồi đặt hấn nằm lên đám lá trúc mềm, sau đó dùng chút hơi ấm từ đống lửa hơi ấm cơ thể đã gần như lạnh cóng kia, hi vọng hấn sẽ không vì đó mà bị nhiễm lạnh sinh bệnh, điều đó đối với tình hình hiện tại của họ chẳng khác nào thêm sương vào tuyết. Mi Lâm quay về bên bờ suối một lần nữa, cởi bộ quần áo ngoài ướt sũng dính chặt trên người ra giặt, rồi phơi trở lại vị trí lúc trước lấy quần áo cho hấn, sau đó rét run cầm cập nghiêng răng bước xuống suối, tắm rửa sạch sẽ những vết bẩn trên người mình.

Khi Mộ Dung Cảnh Hòa mở mắt ra, nàng đã tắm xong, để lộ chiếc yếm màu hồng thêu hoa và tấm lưng trắng muốt, nàng mặc một chiếc quần trong mỏng manh ngồi bên đống lửa xem xét vết thương của mình.

Con dao sắc lẹm sau khi hơ qua trên ngọn lửa, cắt đi những phần thịt đã chết trên vết thương một cách quyết đoán, cho đến khi máu tươi chảy ra, men theo cánh tay trắng ngần nhỏ xuống dưới, mái tóc ướt đen tuyền rủ trên người, có vài sợi bông lơ lửng trước ngực, vẫn còn những giọt nước khẽ rơi xuống. Nàng nhanh nhẹn đắp lên vết thương những phần thảo dược đã nhai kỹ, băng bó lại, chỉ trừ lúc cắt đi những phần thịt đã chết, đôi lông mày khẽ nhíu lại một cách rất khó phát hiện, còn lại, trong suốt cả quá trình nàng đều vô cùng trầm tĩnh. Chỉ có điều vẻ trầm tĩnh ấy ánh lên từ bộ quần áo gần như đẹp đến mê hoặc kia của nàng, nó âm thầm toát lên sự quyến rũ khiến người ta phải rung động.

Mi Lâm đương nhiên không biết gì đến xinh đẹp hay không xinh đẹp, nàng chăm sóc xong vết thương ở vai và cánh tay, đến bên suối rửa sạch vết máu,

mặc lên người bộ quần áo đã hong khô, thay chiếc yếm và quần trong ra, giặt sạch phơi lên, sau đó mới dùng những mảnh vải khô ráo quần lên vết thương ở tay một lần nữa.

Mọi việc đã thu xếp đâu đấy, nàng đang định nằm xuống ngủ, bỗng phát hiện toàn thân nam nhân đối diện bên đồng lửa đang run lên nhè nhẹ, lớp cỏ khô bên dưới bị nước trên tóc làm ướt một khoảng cũng không thấy hấn lên tiếng kêu than. Chẳng nghĩ nhiều, nàng đứng dậy kéo hấn ra một chỗ khô ráo, quay lưng về phía đồng lửa ngồi tựa vào mình, hơ cho khô tóc và phần quần áo bị nước ngấm vào. Trong cả quá trình, Mộ Dung Cảnh Hòa chỉ nhìn nàng đứng một lần lúc bắt đầu bị kéo ra chỗ khác, sau đó không hề có phản ứng gì khác.

Bỗng nhiên, Mi Lâm nhận ra tất cả đã không còn giống như trước nữa.

Ngay hôm sau hai người không đi ngay vào thạch lâm. Một nơi mà đến mặt đất cũng có độc, hai người một người bị thương một người không thể cử động, nếu như không chuẩn bị kỹ lưỡng, thì đúng là tự mình tìm đến cái chết.

Phía trên khu rừng trúc, con chim ưng không ngừng bay lượn, cảnh tĩnh bộn họ rằng chủ nhân của nó có thể đến đây bất cứ lúc nào. Mi Lâm đốn mấy thân trúc, chặt hết lá đi, những chỗ xù xì nhất ngoài trừ bốn đoạn máu dùng làm bánh xe, phần còn lại đều được dùng làm dụng cụ đựng nước. Lấy một đoạn thân trúc, chặt hết cành lá và đoạn đầu ngọn đi, Mi Lâm lại làm thành một chiếc xe kéo đơn giản khác. Chiếc này nhỏ gần bằng một nửa so với chiếc lần trước Việt Tần làm.

Cắt cỏ khô chất đầy một xe, những loại quả dại đủ cho hai người ăn trong mấy ngày cùng các thứ đồ có thể ăn được khác, thảo dược, muối ống nước, toàn bộ đều được đặt lên trên chiếc xe kéo.

Mi Lâm quấn đoạn dây kéo chiếc xe quanh eo, sau đó đỡ Mộ Dung Cảnh Hòa dậy, cuối cùng cũng khởi hành ra khỏi khu rừng trúc sau hai ngày.

Khi bước vào một vùng đất đen kịt rộng lớn, nàng bất giác ngẩng lên gờm gờm nhìn con chim ưng lúc nào cũng theo dõi bọn họ phía trên, liềm liềm môi, bỗng nhiên trong lòng dâng lên một ý nghĩ rằng mình sẽ bắt nó để nướng.

Không có mưa, bầu trời mùa thu cao xanh vời vợi. Mộ Dung Huyền Liệt không đến. Đây là điều may mắn nhất tính đến thời điểm hiện tại.

Đi tới gần mới phát hiện những tảng đá khổng lồ kia phải cao tới bốn, năm trượng, vuông vắn, tảng to tảng nhỏ, giống như có người đục đẽo vậy. Nhưng lúc này sẽ chẳng có ai nghĩ chúng có liên quan đến con người, một là vì số lượng những tảng đá nơi này tuyệt đối không dưới con số hàng vạn, bốn bề sơn dã không hề có dấu vết đục đẽo, vì vậy loại trừ khả năng con người đến nơi này lấy vật liệu. Hơn nữa xét về môi trường địa lí, xung quanh không có con sông hoặc con đường nào đủ lớn để vận chuyển nổi số đá này, khiến người khác không thể tưởng tượng được làm thế nào để hoàn thành lượng công việc khổng lồ như vậy. Vì thế, ngoại trừ việc ca ngợi bàn tay kỳ diệu của tự nhiên, thật sự khó có được sự liên tưởng nào khác.

Có những tảng đá dính liền vào nhau đến nỗi gió không thể lọt qua, cũng có những tảng cách xa nhau đủ rộng để hai chiếc xe ngựa đi qua, mặt đất cực kỳ bằng phẳng, đều là đất cát đen thui giống như bên ngoài, hòa vào với những tảng đá đen thui, vừa bước vào trong lập tức có cảm giác bầu trời bỗng nhiên tối đi rất nhiều. Mi Lâm đỡ Mộ Dung Cảnh Hòa, đẩy chiếc xe kéo bước qua hai tảng đá khổng lồ giống như người gác cổng, tiến vào Hòa Thiệu Tràng, nơi chỉ cần nhắc đến đã khiến người nghe mặt mày biến sắc. Do mặt đất bằng phẳng, không có cỏ hay cây cối gì mọc, cũng giúp bọn họ tiết kiệm được rất nhiều công sức, chỉ có điều không còn dám tùy tiện dùng tay chạm vào những vật thể phía hai bên đường như trước nữa.

Một thạch trận lớn như thế này, lại không có bất cứ thứ gì cản đường, sau khi tiến vào rất khó để không bị lạc, vì vậy Mi Lâm chuẩn bị vừa đi vừa để lại dấu vết, nhưng bị Mộ Dung Cảnh Hòa ngăn lại. Hắc không nói lý do, nhưng nàng suy nghĩ một lúc cũng có thể hiểu ra. Nếu như người của Mộ Dung Huyền Liệt đuổi đến đây, dấu vết để lại chính là những ngọn đèn dẫn đường không thể chính xác hơn.

Ngoài những lúc thực sự cần thiết, Mộ Dung Cảnh Hòa rất ít khi nói chuyện với Mi Lâm, nàng bảo gì làm nấy, chỉ cần không chạm đến giới hạn chịu đựng của hắc. Mi Lâm cảm thấy không khí im ắng, bỗng nhiên có cảm giác không quen, nàng thấy mình có chút nhớ Mộ Dung Cảnh Hòa trước đây, kể lúc nào cũng kêu ngao, thỉnh thoảng lại tức giận và cười nhạo nàng vài câu. Tiếng kêu phát ra từ những chiếc ống trúc đang lẫn lúc nhanh lúc chậm, hòa vào tiếng bước chân khi nặng nề khi nhẹ nhàng, khiến cho thạch lâm đã âm u càng trở nên đáng sợ. Nếu như đây không phải là tiếng động chính mình phát ra, Mi Lâm chắc chắn sẽ cho rằng gặp phải thứ gì đó bất thường.

Mộ Dung Cảnh Hòa không chỉ đường, nàng chỉ còn biết dựa vào phán đoán của mình tiến về phía đỉnh núi. Những tảng đá đen ngòm tỏa ra hơi lạnh buốt, có gió thổi qua kẽ hở giữa chúng, phát ra những âm thanh u u như tiếng người than khóc, ngoài cảm giác lạnh ra, không khí trong thạch lâm cũng không hẳn khiến người ta cảm thấy đáng ghét. Nhưng đi được hơn nửa canh giờ, cảnh vật phía trước mặt không hề có chút gì thay đổi, giống như vẫn đứng im tại chỗ vậy.

Mi Lâm cảm thấy có gì đó không ổn, tìm một nơi không có gió, chuẩn bị nghỉ ngơi một lúc, tiện thể thăm dò tình hình trước mặt. Khi nàng vừa đỡ Mộ Dung Cảnh Hòa cho hắn khỏi ngã, vừa lấy một ít cỏ khô trên xe trải lên mặt đất ngăn cách chất độc, mới phát hiện ra rằng để tiết kiệm thời gian, nàng đã không làm một chiếc ghế trúc, quả là một việc vô cùng thất sách.

Cuối cùng, nàng chỉ còn cách đặt Mộ Dung Cảnh Hòa ngồi trên đất, còn mình quỳ bên cạnh vừa dùng người đỡ phần thân trên không thể tự ngồi thẳng cho hắn, vừa trải đám cỏ khô thành một khoảng đủ chỗ cho hai người nằm.

Đến khi đặt được hắn nằm lên đám cỏ khô, nàng cũng mệt nằm vật ra, trong đầu suy nghĩ làm cách nào để tiết kiệm được sức lực.

Có thể buộc cỏ khô thành từng bó, như thế không tốn công trải ra, khi thu lại cũng rất tiện lợi. Nàng nghĩ, ánh mắt tình cờ hướng lên trên trời, sau đó ngồi bật dậy.

“Làm sao có thể..Nàng trầm giọng lầm bầm, sắc mặt có chút kỳ lạ, cảm thấy rùng mình ớn lạnh.

Thì ra trên bầu trời cao vợi vợi xanh ngắt không biết từ khi nào bỗng nhiên phủ lên một tầng xám xịt, chẳng phải sương, chẳng phải mây. Khoảng không phía trên những tảng đá khổng lồ giống như một mớ hỗn độn âm u. Chẳng trách sao nàng có cảm giác ánh sáng lại mờ như vậy.

Đó không phải là bầu trời, Mi Lâm biết, nhưng không rõ đó rốt cuộc là thứ gì, liền nằm xuống bên cạnh Mộ Dung Cảnh Hòa cũng đang im lặng chăm chú nhìn lên phía trên.

“Này...” Thấy hắn không có ý nói chuyện với mình, nàng đành chủ động mở lời, nhưng bỗng dừng lại không biết nên xưng hô thế nào, một lúc mới tiếp tục: “Cảnh Hòa Vương gia, nơi này có vẻ không ổn lắm.”

Mộ Dung Cảnh Hòa từ từ di chuyển đôi mắt, cuối cùng dừng lại trên người nàng lúc này đang đứng.

“Đúng thế.” Hắn trả lời như hết hơi, không nói thêm gì khác.

Mi Lâm đợi mãi, biết là không thể khai được gì thêm từ miệng hắn, bất giác thở dài một tiếng, lại ngồi xuống, sau đó bắt đầu bó đám cỏ khô trên mặt đất lại thành từng bó một như ý nghĩ vừa rồi.

Mi Lâm bắt đầu từ phần chân Mộ Dung Cảnh Hòa nên khi nhấc chân hắn lên không thể không chú ý đến phần mũi giày, vì lúc nào cũng vừa đẩy vừa bước, phía trên đã mòn thành một lỗ hồng, lộ ra phần ngón cái, chiếc tất đi phía ngoài cũng đã gần rách, nếu cứ thế này, ngón chân cái của hắn ta sẽ tiếp xúc với mặt đất mà không có gì bảo vệ.

Mi Lâm không thể không cảm thấy may mắn vì mình đã phát hiện ra sớm, nếu không chẳng biết lúc nào sẽ phải kéo theo một người đã chết. Nàng nghĩ hồi lâu, sau đó dùng dao cắt một mảnh vải trên quần áo mình ra, gấp lại thành vải lớp, lót vào mũi giày, rồi lại dùng một lớp vải khác quấn chặt quanh ống quần cho hẵn. Nàng không dám tùy tiện cắt quần áo trên người hẵn, sợ bị hở quá nhiều, hẵn lại không cử động được, nếu bất cẩn, da thịt trên người rất có thể sẽ chạm phải lớp đất nhiễm độc khắp nơi. Hẵn không giống nàng, nàng không thể chắc chắn hẵn có chết hay không nếu bị trúng độc.

Đội kiểm tra xong trên người hẵn chỉ có phần tay, mặt, cổ và trán lộ da thịt ra ngoài, nàng mới yên tâm bắt đầu buộc cổ.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc lâu, hai người tiếp tục lên đường.

Thời gian dường như ngưng đọng trong thạch lâm, lúc nào cũng ở trạng thái âm u mịt mờ, không đến mức không nhìn thấy mọi thứ xung quanh nhưng cũng không nhìn được rõ ràng thứ gì.

Mi Lâm cảm thấy mình đã đi rất lâu, bốn bề vẫn là những tảng đá khổng lồ và lớp đất đen thui không hề thay đổi cùng với bầu thiên không giống như một mớ hỗn độn, có cảm giác như kéo dài mãi mãi không bao giờ có điểm dừng. Như có điều gì đó đè nén trong lòng, rất nặng nề, làm cho nàng có cảm giác sắp không thở được. May mắn là vẫn có thể cảm nhận được hơi thở ấm nóng của Mộ Dung Cảnh Hòa lúc nào cũng nhẹ phả lên gáy, khiến nàng cảm thấy an tâm hơn một chút. Ít ra thì nàng cũng không chỉ có một mình. Bình! Lăn lông lốc...

Chân đá phải vật gì đó, văng bắn ra phía xa, không phải là đá. Mi Lâm dừng lại một chút, tiếp tục tiến về phía trước, chân chẳng may giẫm lên thứ gì đó, tiếng vỡ giòn đanh vang lên trong thạch lâm yên tĩnh, giống như một cành cây khô.

Mi Lâm không thể không dừng lại. Nàng quá rõ đó là thứ gì.

Lùi lại phía sau một đoạn, nàng trải cỏ trên mặt đất, đặt Mộ Dung Cảnh Hòa ổn định, rồi mới trở lại chỗ khi nãy vừa đi qua.

Quỳ thấp người, trong ánh sáng mờ mờ có thể nhìn thấy một đồng xương trắng nằm ở đó, đã vỡ vụn, bộ quần áo rách nát phủ lên trên, bị gió thổi bay lật phật, không có đầu. Chẳng cần đoán cũng biết đây là hậu quả mà Mi Lâm gây ra khi nãy.

Mi Lâm quan sát kỹ càng bộ quần áo, rách bươm đến mức không còn rõ hình dáng, vì vậy đành bỏ cuộc. Nàng đứng dậy vái trước bộ xương trắng vài cái, rồi tiến về phía trước, định giúp nó tìm lại phần đầu.

“Quay lại.” Chẳng ngờ Mộ Dung Cảnh Hòa lên tiếng gọi nàng từ phía sau. Mi Lâm khựng lại, trong lòng bất chợt dâng lên một niềm vui kỳ lạ, chân cũng đã chủ động bước ngược về.

“Có chuyện gì?” Nàng đứng cách một đoạn, hỏi, ngữ khí vẫn lạnh lùng như mọi khi.

“Nếu nàng đi qua cây cột đá phía trước, rất có thể sẽ không quay về được nữa.” Mộ Dung Cảnh Hòa không vòng vo, nói luôn suy đoán của bản thân. Khi nói những lời này, hẳn không mang chút cảm xúc nào, chỉ giống như thuật lại một sự thật, làm cho người nghe bất giác nghĩ nếu như không phải do hẳn không thể cử động được, e là sẽ không gọi Mi Lâm lại.

“Tại sao?” Mi Lâm bất giác bước trở lại thêm vài bước, hỏi. Trên thực tế, trong lòng nàng đã tin tới bảy, tám phần những lời hẳn ta nói. Thực ra đến chính nàng cũng không hiểu, cảm giác tin tưởng ấy xuất phát từ đâu.

“Nếu không, nàng có thể thử chứng thực xem.” Mộ Dung Cảnh Hòa không nói rõ lý do, cứ lấp lửng nửa vời.

Một nụ cười rạng rỡ xuất hiện trên khuôn mặt Mi Lâm, nàng bước thẳng đến nằm xuống bên hẳn ta. “Ngủ dậy rồi nói tiếp.” Nàng ngáp một tiếng, tựa vào lưng hẳn, nhắm mắt lại. Tuy không nhìn được sắc trời, nhưng dựa vào sự mệt mỏi của cơ thể cũng phần nào đoán được bọn họ đã đi cả một ngày. Nếu đã dừng lại ở đây, chi bằng ngủ một giấc lấy sức rồi đi tiếp.

Vì sợ nếu đốt lửa sẽ làm cho độc tính dưới đất hòa vào khí nóng trong khói, nên trên người nàng tuy rằng có đồ đánh lửa nhưng không mang theo mồi đốt. Ở những nơi thế này, chỉ có thể dựa vào hơi ấm của nhau để vượt qua cái giá lạnh, ngoài ra không còn cách nào khác.

Thật may mắn bọn họ có hai người. Trong đầu Mi Lâm lại một lần nữa hiện lên ý nghĩ đó, nụ cười vừa tắt trên khóe môi lại rạng rỡ thêm một lần.

“Ồ đó có một người chết.” Nàng lên tiếng, “Có lẽ chết lâu rồi, thịt đã mục rữa hết, chỉ còn lại bộ xương trắng.”

Mộ Dung Cảnh Hòa không đáp lại. Mi Lâm cũng chẳng quan tâm, do quá mệt mỏi, nàng nhanh chóng thiếp đi.

Mi Lâm mơ thấy khung cảnh vào ngày mình đến nơi u ám đó để gặp chủ nhân. Thực ra thì cũng không hoàn toàn giống hệt.

Nàng quỳ trong một phòng ngủ có cửa sổ khắc hoa, lư trầm hương trước mặt tỏa hương ngào ngạt, một người mặc chiếc áo bào trắng, mái tóc dài màu đen xõa trên vai, đứng trong một góc khuất của căn phòng, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía nàng. Nhưng cho dù nàng có cố gắng thế nào cũng không thể nhìn rõ được hình dáng hẳn ta, chỉ lờ mờ cảm nhận đó là một nam nhân. Có cảm giác như mình biết người đó là ai.

Phía ngoài cửa sổ có người gọi nàng, nói rằng nàng phải lên đường rồi. Nàng liền đi ra ngoài.

Khi sắp đến bên cánh cửa, phía sau lưng bỗng nhiên truyền đến một cơn ho kịch liệt, sát ngay bên tai. Nàng nghĩ người đó chắc chắn bị bệnh rất nặng, cần phải được chữa trị, sau đó rút ra từ trong chiếc túi bên eo vài viên thảo dược, định đưa qua cho hẳn, không ngờ thứ mà nàng nhìn thấy chỉ là một bộ xương khô trắng toát không có đầu.

Nàng kinh hãi, chân bước qua bậc cửa, vội vã lao ra ngoài. Chân giật lên một cái, Mi Lâm bừng tỉnh, mồ hôi lạnh túa ra sau tấm lưng.

Tiếng ho bên tai vẫn cứ tiếp tục, giống như đang hét lên, thì ra đó là Mộ Dung Cảnh Hòa.

Mi Lâm phát hiện chẳng biết bản thân đã trở mình từ khi nào, chân tay gàn như quần lên người hẳn. Có lẽ do lạnh quá. Nàng nghĩ, nhưng không hề buông ra, ngược lại do nhớ đến cảnh tượng trong giấc mơ, bỗng nhiên cảm thấy ghê sợ, bất giác càng thu chặt cánh tay lại hơn nữa. Cùng với những tiếng ho kịch liệt, cơ thể Mộ Dung Cảnh Hòa run lên, gàn như co rút lại.

Mi Lâm cảm thấy hẳn có chút đáng thương, đưa một tay đặt lên ngực hẳn, một tay đặt ra sau lưng, xoa vỗ nhẹ nhẹ. Đầu óc vẫn vảng vát về giấc mơ, có chút mê man, có chút mông lung, hoàn toàn không phát giác ra việc người Mộ Dung Cảnh Hòa trở nên cứng lại vì động tác quan tâm thân thiết bất ngờ của mình.

Giấc mơ ấy giống như đem những gì đã xảy ra trong thực tế hòa lẫn vào với nhau, chẳng có giá trị gì để suy xét thêm. Nhưng Mi Lâm không thể nào xóa bỏ đi cảm giác sợ hãi ẩn sâu trong lòng do giấc mơ ấy đem đến.

Trước đây nàng chưa bao giờ biết chủ nhân của mình là ai. Không chỉ có nàng, những tử sĩ khác ở nơi nàng sống, bao gồm cả ở những bộ khác, e rằng cũng rất ít người biết. Ngày hôm ấy là lần đầu tiên nàng nhìn thấy chủ nhân, tuy được cho phép bước vào trong phòng, nàng cũng vẫn giữ quy tắc không dám ngẩng đầu lên nhìn bừa. Nhưng nàng còn có mũi, và nàng cũng đâu có điếc.

Vì thế nàng ngửi thấy trên người chủ nhân mình thoang thoảng mùi trầm hương, và cũng nghe thấy tiếng ho, tiếng ho bất ngờ khiến cho người ấy không

kip che giấu. Khi nàng nghe thấy, thiếu chút nữa nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ ra khỏi cánh cửa đó được nữa.

Nàng đã từng ngửi thấy mùi hương đó trên người Mộ Dung Huyền Liệt, đến hôm nay lại nghe thấy Mộ Dung Cảnh Hòa phát ra tiếng ho giống hệt, ông trời đúng là thích trêu đùa với nàng.

“Nàng đã sờ đủ chưa?” Giọng nói trở nên khàn khàn do tiếng ho của Mộ Dung Cảnh Hòa vang lên trong thạch lâm yên ắng, làm đứt mạch suy nghĩ của nàng.

Mi Lâm ngớ ra, lúc này mới phát hiện do đầu óc đang để chỗ khác, bàn tay mình lúc này trở nên vô cùng nhẹ nhàng, giống như đang vuốt ve hơn là xoa bóp.

“Buông ra!” Không biết có phải do hoàn cảnh lúc ấy hay không, Mộ Dung Cảnh Hòa bỗng cảm thấy tư thế này khiến hắn có phần không tự nhiên, giọng nói bất giác trở nên nặng.

Mi Lâm quay về với thực tại, thu tay lại, ngồi thẳng lên, có chút bối rối. Ngẩng đầu nhìn trời, định ước chừng thời gian, nhưng phát hiện ra điều đó là vô ích.

“Ngươi chưa ngủ sao?” Nàng hỏi. Tỉnh lại sau cơn mơ, không những cảm giác rã rời không hề giảm bớt đi, ngược lại càng thêm mệt mỏi, cộng với không khí lạnh buốt, quả thật không thể nào nằm tiếp được nữa. “Thôi.” Giọng Mộ Dung Cảnh Hòa đã bình thường như cũ, cơ thể bất giác co lại, do không còn nàng nằm bên mà cảm thấy không khí lạnh giá cứ thế ùa đến bao trùm lấy cơ thể vốn dĩ đã chẳng ấm áp gì của mình, bất buộc phải cố gắng kìm chế lắm mới không khiến cho hai hàm răng đập vào nhau. “Đỡ ta dậy.” Không biết bắt đầu từ khi nào, hắn không hề nhắc đến hai chữ bản vương nữa.

Mi Lâm không hề chú ý đến sự thay đổi nhỏ ấy. Nàng dìu hắn đứng dậy, để cho hắn tựa lên người mình, sau đó kéo chiếc xe qua, lấy một ống trúc đựng nước treo trên đó xuống, cho hắn uống vài ngụm, rồi sau đó mới tự mình uống, ăn một đoạn cây rừng được đã nướng chín, cảm thấy cơ thể có phần hồi phục đôi chút, lúc này mới đứng thẳng dậy bắt đầu lên đường.